

England.

I England havde Regeringen — Indenrigsministeren — før Verdenskrigen vistnok ingen diskretionær Myndighed til at udvise fremmede blot af Hensyn til „den offentlige Orden“, men kunde vistnok kun gøre det i de i Fremmedloven af 1905 nærmere bestemte Tilfælde, se *Hatschek*, Staatsrecht des vereinigten Königreichs Grossbritannien-İrland 1914, S. 27. Da Verdenskrigen udbrød, gennemførtes imidlertid en ny Lov om Indskrænkninger i de fremmedes Retsstilling, Aliens Restrictions Act 1914 af 5. August 1914 (4 & 5 Geo. c. 12), der bemyndigede Kongen til ved Anordning at paalægge fremmede Indskrænkninger, og blandt de mange indskrænkende Forholdsregler, som Kongen saaledes blev bemyndiget til ad Anordningsvejen at paabyde og give nærmere Regler for, var ogsaa i § 1 c: „Udvisning af fremmede fra det Forenede Kongerige“.

Denne Lov af 1914 gjaldt vel oprindeligt alene i Tilfælde af, at England var i Krig eller truedes af en overhængende national Fare eller stor uventet Begivenhed (greath emergency). Men da Verdenskrigen var endt, ændredes Loven ved en ny Lov af 23. December 1919 (9 & 10 Geo. c. 92) til at gælde i alle Tilfælde, hvorhos dens Regler yderligere udvidedes og skærpedes. I den nye Form skulde Loven kun have midlertidig Gyldighed for et Aar, men den er siden blevet fornyet, sidst ved en Lov af 19. August 1921 (11 & 12 Geo. c. 53) indtil 31. December 1922, hvorved erindres, at Fremmedloven af 1914 var en omfattende Fremmedlov, der indeholdt mange andre Bestemmelser end den om Udvisningen af fremmede, og hvoraf adskillige ikke kan tænkes at skulle kunne blive permanente.

Svejts.

Med Hensyn til Svejts, hvis internationale Gæstfrihed er bekendt, hedder det i selve Forbundsforfatningens Art. 70: „Forbundsraadet“ — altsaa Forbundsregeringen — „har Ret til at udvise fremmede, der udsætter Edsforbundets indre eller ydre Sikkerhed for Fare, fra Svejts' Omraade“. *Orelli*, Staatsrecht der schweizerischen Eidgenossenschaft 1885 S. 86 udtaler herom: „Udøvelsen af Politimyndigheden er vel et kantonalt Anliggende, og denne Bestemmelse har derfor en Undtagelseskarakter. Den er imidlertid fuldt berettiget af Hensyn til de internationale Forpligtelser, der paahviler Svejts som enhver anden Stat, og er ogsaa hyppigt anvendt, saaledes igen i den nyeste Tid ligeoverfor Anarkister.“

Finland.

Her var det allerede før Verdenskrigen anerkendt, at Udlændinge ikke havde nogen tilsikret Ret til at opholde sig paa Statsomraadet, men til enhver Tid kunde udvises af Hensyn til den offentlige Orden og Sikkerhed, se *Erich*, Staatsrecht des Grossfürstentums Finnland 1912 S. 36. Og at Finland ikke kan hæve en mindre streng Regel nu efter Verdenskrigen, da det har faaet det bolsjevikiske Sovjetrusland til Nabo, tiltrænger ingen nærmere Begrundelse.

Norge.

Her gælder fremdeles Regelen i Loven af 24. Juni 1915 angaaende Forandring i Fremmedloven, hvorefter Kongen eller den, han dertil bemyndiger, saafremt ikke andet er vedtaget ved Overenskomst med fremmed Stat, altid kan udvise enhver, der ikke er norsk Statsborger.

Sverige.

Her gælder ligeledes fremdeles Lov 14. September 1914 angaaende Forbud mod, at visse Udlændinge opholder sig i Riget, hvorefter vel Kongens Befalingsmand (Landshøvdingen) kun har en vis indskrænket Myndighed til at udvise af Riget, men Kongen altid ifølge § 13 kan udvise fremmede, naar Rigets Sikkerhed i øvrigt kræver det.